

ДУШУ – БОГУ, ЖИТТЯ – УКРАЇНІ, ЧЕСТЬ – НІКОМУ!

НАРОДЖЕНІ ВІЛЬНИМИ

№ 2 жовтень 2016

ВІТАЄМО З ДНЕМ ЗАХИСНИКА
УКРАЇНИ!

УСМІХНИСЬ, БРАТЕ!

Сьогодні твій день!

Устань, розправ свої плечі, змиє із обличчя пил бойових шляхів і смуток довгих розлук, зітри з твого ясного погляду непевність і втому, а з серця – тривогу. Перев'яжи свої рани та поглянь туди, де промінь надії малює новий світанок – той, за який ти сьогодні непахитно стоїш. Не вагайся вірити у те, що ти у цьому світі не даремно, а місія твоя – шляхетна. Не бійся надіятися, навіть коли ніч здається непроглядно темною: світанок неминучий! Не втомлюйся любити по-справжньому – щиро, щедро та до кінця вірно! Коли ти любиш, брате, ти – справжній. Коли ти любиш по-справжньому, ти – нездоланний!

Пам'ятай, завжди пам'ятай тих, кого грудьми своїми прикриваєш: небесну блакить в очах красуні-донечки, сміливі мрії сина-козарлюги, ніжність у голосі дружини, тепло серця материнського, честь і гідність батьківську – твою Україну! Коли стає важко – пам'ятай!

І усміхнись!.. За себе і за брата твого, який не повернувся з бою. Аби на нашій землі не забракло світла людської щирості, тепла людського серця, спритності людського розуму, рішучості людської волі, шляхетності людської дії – усміхнись, брате! Усміхнись так, щоб аж ворогу стало лячно від непідробної щирості твоєї усмішки та від щирої любові твого мужнього серця. І дивлячись в очі смерті, будь ласка, не втомлюйся любити!

І не втомлюйся жити! За себе і за того хлопця, який не повернувся з бою...

Будь справжнім, брате! Я в тебе вірю!

З ДНЕМ ЗАХИСНИКА УКРАЇНИ!

А щоб ти ніколи не втомився любити, я буду поруч. Завжди...

Твій брат, капелан.

ЩЕ НА ПОЧАТКУ ХХ століття видатний патріот Микола Міхновський сказав:

«Військо – це право нації на існування». Справді, яке військо, таке й право. Особливо нині, коли ми живемо в дуже загрозливому, несправедливому і непередбачуваному світі, де багато вирішує не законність і міжнародні угоди, а, як нам уже встигла продемонструвати, брутальна сила, нахабство і зневага до світового порядку. Рано чи пізно у міжнародній політиці спірні питання можуть вирішуватися застосуванням сили. На гарматах деяких європейських держав XVII – XVIII ст.ст. було викарбувано: «Останній аргумент королів». Це справді останній аргумент, коли всі інші не спрацюють. Сьогодні саме цей аргумент використовує проти України Кремль. І відповідно з нашого боку може бути такий же доказ – українська армія.

Армія – найважливіший інститут держави, головна опора в зовнішній і внутрішній політиці, бо є найбільш організованою силою нації. Це в певному сенсі хребет суспільства, над усе – в країнах, що мають спільний кордон з агресивними нецивілізованими сусідами. Але й там, де всіх цих негативних обставин немає, чудово розуміють, що вони раптом можуть з'явитися й тому краще перестраховатися.

Відомий наш письменник Юрій Андрухович, який мандрував Швейцарією, розповідав, як напередодні вихідних побачив у вагонах електрички велику кількість чоловіків у камуфляжах і зі зброєю. То резервісти мирної, демократичної і вже 200 років нейтральної Швейцарії поверталися додому з військових навчань. І це при тому, що з усіх

боків альпійська республіка оточена державами НАТО, а її нейтралітет шанує увесь світ. Воно то так, але мудра нація вважає за краще робити все, щоб її не захопити зненацька. Добре говорити про мир, коли маєш потужну армію і постійно готовий до опору народ. Зате наша Україна, маючи такого «друга» як Росія, щодо пацифізму і самороззброєння за роки Незалежності виявилася попереду всієї планети... Лідери країни не враховували геополітичне розташування нашої країни, що стоїть на межі світу цивілізованого і зовсім іншого. ТАКИМ КРАЇНАМ ЯК НАША, необхідно мати надзвичайно потужну армію, величезний добре навчений резерв, елітні офіцерські кадри, народ, який знає ситуацію навколо України, і тому готовий до її оборони тощо. Та й оборонна промисловість має бути сучасною і здатною забезпечити головні потреби національного війська. Замість цього українські Збройні Сили понад 20 років свідомо чи через геополітичну дурість послаблювали, пояснюючи це необхідністю реформ. А всі реформи зводилися до постійного скорочення кадрового складу, до скорочення озброєнь і техніки, до продажу військових містечок і земель Міністерства оборони. Все це не могло сприяти підтриманню високого рівня боездатності. Деякі політики України щиро не розуміли, для чого нам армія, ставлячись до неї як до «валізи без ручки» – і нести важко, і кинути шкода. А дехто з високих трибун заявляв, що не бачить зовнішньої військової загрози Україні. І це говорили після війни Росії проти Грузії 2008-го. Хоча було абсолютно зрозуміло, що наступним об'єктом російської агресії стане Україна... У кримінології (наука про злочинність) є поняття «віктимна поведінка», це коли жертва своєю необережністю, наївністю, легковажністю чи боягузтвом провокує на злочин проти себе. Поведінка нашої держави всі останні роки була саме віктимною, коли ми провокували Росію на напад проти себе своєю військовою слабкістю. Справді, чому б не напасти на су-

сідню державу, коли є надія, що вона не зможе дати належну відсіч? Беззахисна жертва завжди особливо надихає на напад. Чомусь Кремль не наважувався напасти на Україну на початку 90-х років ХХ ст., коли ми мали понад 700-тисячне угруповання військ і багато тисяч танків, літаків, артилерійських систем і ракет. А коли українську армію політики довели до майже цілковитого краху, тоді в Москві виникла ілюзія щодо легкої воєнної прогулянки теренами України.

На жаль, ідеологія цього злочинно-дурнуватого пацифізму має в нашій історії глибоке коріння. Центральна Рада, починаючи з 1917-го не поспішала створювати масову армію на основі загального військового обов'язку, обмежуючись добровольцями, які масову армію замінити не могли. Натомість інші нації Східної Європи, що майже одночасно з Україною здобули незалежність, негайно розпочали активну армійську розбудову. Фіни, чехи, поляки, литовці, латиші, естонці сформували численні й потужні армії. Естонія, все населення якої нараховувало 1 мільйон людей, поставила під свої прапори 100 тисяч бійців, кожного десятого жителя країни.

ПРИБЛИЗНО СТІЛЬКИ Ж мала й Україна з 36 мільйонами (на той час) населення. Крихітна Естонія перемогла більшовицьку Росію, це було визнано Тартуським мирним договором, за яким переможці-естонці отримали від переможених росіян контрибуцію – майже 20 тонн золота. Автор статті бачив світлин, на яких естонці возами везуть і здають у національний банк у Таллінні російське золото. Перемогли поляки, фіни, чехи, латиші й литовці, бо не були наївними пацифістами, як лідери Центральної Ради, які чомусь вважали, якщо вони не хочуть ні з ким воювати, так і з ними ніхто воювати не захоче. Ще й як захотіли! Тому УНР впала під ударами зовнішніх і внутрішніх ворогів. Армія, особливо для молоді держави, це школа патріотизму, що виховує в такому дусі незалежно від етнічного походження військовослужбовців.

Ми можемо це спостерігати і в сучасних західних арміях, коли французький офіцер, нащадок вихідців із Сенегалу, є французьким патріотом. Коли нащадок емігрантів із Туреччини є офіцером бундесверу і патріотом Німеччини, а виходець з Екваторіальної Гвінеї стає іспанським офіцером і патріотом Іспанії. Будь-який український офіцер, українського, російського, татарського, єврейського походження має бути професійним українським патріотом, а як ні, то це буде поганий офіцер, на якого нація і держава не зможуть покладатися.

Такі необхідні військовій людині якості як професіоналізм і патріотизм не можуть протиставлятися. Це єдиний комплекс.

Якщо військовий є патріотом, позбавленим професіоналізму у військовій справі, він не може бути корисним. Але якщо військовий професіонал не є патріотом – він небезпечний для України. Колись (як розповідав мені покійний брат, капітан І рангу ВМСУ) один командувач українського флоту казав про своїх офіцерів: «мені не потрібні патріоти, мені потрібні професіонали». І де тепер такі «професіонали»? Один став заступником командувача Балтійського флоту РФ, другий – заступником командувача Чорноморського флоту РФ, решта десь там на Каспії, Півночі й Тихому океані... Вони ж «професіонали», військові заробітчани, їм все одно, кому служити...

СИЛЬНА, СВІДОМА свого призначення патріотична армія на чолі з талановитими, свідомими своєї відповідальності полководцями та з мудрою і рішучою державною владою здатна творити дива. Революційна Франція кінця XVIII ст. встояла проти цілої феодальної Європи, проти найрозвиненішої тоді Великої Британії і зуміла завдати поразки всім супротивникам, бо не походження, не зв'язки, не, боронь Боже, корупція, а лише особисті заслуги на полі бою відкривали офіцеру шлях до блискучої кар'єри. В революційній французькій армії талановиті військові – вчорашні конюхи

й теслі – ставали генералами, а згодом і славетними маршалами Франції. Саме тієї доби відзначився на війні ще мало відомий у той час артилерійський капітан Наполеон Бонапарт...

Є інші приклади, які підтверджують слова майора (так і це військово звання нашого геніального поета) Івана Котляревського: «Любов к Отчизні де героїть, там вража сила не устоїть, там грудь сильніша од гармат».

Та ж така Фінляндія, все населення котрої було менше за особовий склад Червоної армії, під проводом кадрового генерала, учасника російсько-японської і Першої світової війни Карла Густава Еміля Маннергейма, гідно зупинила більшовицьку агресію, завдавши загарбникам надзвичайно важких утрат. У Росії досі дуже не люблять згадувати «зимову війну» проти Фінляндії 1939-1940 років.

А до Фінляндії було те, що поляки називають «Чудо на Віслі», коли в Польщі розбили більшовицькі армії. А на півдні Польщі кінна армія Будьонного зазнала поразки на ділянці фронту, де тримала оборону українська дивізія полковника УНР Марка Безручка.

Отже, на реальній війні успіх часто забезпечує не маса військ, не формальна перевага, а якість армії і якість командних рішень. А також здатність командирів і солдатів учитися, тобто швидко набувати бойового досвіду.

Нині Українська армія з того національного сироти, яким вона була майже всі роки Незалежності, має стати улюбленим дітищем українського народу бо сьогодні гасло «Все для фронту, все для перемоги!» означає «Все для Збройних Сил України!». Суспільство повинно піти на значні жертви і самообмеження, щоб забезпечити військо всім необхідним для ефективного протистояння агресорові. А для цього вся Україна має усвідомити: ми перебуваємо фактично у стані війни. І позбавитися будь-яких ілюзій.

Ігор ЛОСЄВ,
доцент кафедри культурології
Кієво-Могилянської академії,
політолог.

Не втратили самоконтролю

Під час виконання стрибків з парашутом десантників 25-ї окремої повітрянодесантної бригади ВДВ із літака Ан-26 сталася надзвичайна подія – на висоті переплуталися стропи двох парашутистів

ЯК РОЗПОВІВ ПРАПОРЩИК Андрій Павленко, після відділення від літака та розкриття купола він потрапив у теплий потік повітря, який неминуче ніс його у стропи парашута товариша.

– Це був мій п'ятий стрибок, – говорить Андрій. – Стropи зіпилися між собою, і відбулося зіткнення двох парашутистів. Жодного шансу виправити ситуацію у нас не було, але дякувати Богу, куполи не погасали. Ми міцно тримали один одного і продовжували зниження вдвох, щоб у разі згасання будь-якого з парашутистів втримати товариша та врятувати життя один одному.

Мужні чоловіки у небі діяли впевнено та рішуче. Під час зниження не було жодної паніки та страху, а лише чітко зважені дії, доведені до авто-

матизму на повітряно-десантному комплексі.

– Такі насичені спогади залишаються у мене від другого стрибка, – ділиться своїми враженнями десантник Іван Гацько. Я відчув шалений викид адреналіну, але навіть не встиг злякатися, бо почув слова свого товариша: «Не панікуй, усе буде добре! Ми зможемо!».

Завдяки вмілим діям та мужності, воїни-десантники здійснили вдале приземлення та у складі свого підрозділу продовжили виконувати поставлене завдання.

Командувач Високомобільних десантних військ Збройних Сил України, Герой України, генерал-майор Михайло Забродський нагородив десантників наручними годинниками.

– Десантники проявили особисту мужність, здійснили героїчний вчинок. Вони врятували життя один одному та продемонстрували справжнє десантне братерство, взаємодопомогу та високий рівень повітряно-десантної підготовки, – зазначив, вітаючи їх, Михайло Забродський.

ГРОШОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ

2014-2015 роки
на 30 % менший
ніж середня
заробітна плата в Україні

Розмір мінімального
грошового забезпечення
військовослужбовця

2016 рік
на 35 % більший
ніж середня
заробітна плата в Україні

Уклали контракт
із Збройними Силами
України

Кількість розподілених квартир
військовослужбовцям ЗСУ

Мінімальне Грошове
забезпечення
військовослужбовців в АТО

Живите ради України, и пусть погибают наши враги

В «прошлой жизни», задолго до того, как началась война, я был журналистом, который много и активно писал про армию. Невозможно хорошо писать про армию, не посещая войска, не общаясь с солдатами и не зная, чем они живут. И невозможно знать все это, если ты не подружишься с пресс-службой Министерства обороны. Ведь просто так в воинские части даже в мирное время нашего брата не пропускали. А если ты стал другом пресс-службы, то приобщался к традициям, в рамках которых тебя всегда приглашали на торжества, посвященные Дню журналиста или Дню Вооруженных Сил. И в эти дни я всегда поднимал тост, который звучал следующим образом: «Пусть ваши умения и военное искусство применяется только на полигонах, а не в реальном бою».

Кто тогда знал, что наступит время, когда умения, полученные на полигонах, все же придется применить в реальном бою. Я слишком хорошо помню конец февраля – начало марта 2014 года. Когда 27-28 февраля враг начал процесс аннексии Крыма, казалось, что ситуацию можно обратить вспять, хотя не покидало чувство полной нереальности происходящего. Наступило 1 марта, и на фоне

сепаратистских митингов в Донецке, Днепропетровске, Харькове, Одессе, а также разгула «зеленых человечков» в Крыму, Совет Федерации РФ санкционировал использование войск в Украине. Стало понятно, что началась война и стало страшно. В голове упорно крутились две мысли: «Почему Украина?» и «Наш враг – Россия, самая большая страна в мире». Настроение было отвратительным.

Тогда я работал в украинском «Коммерсанте» и воскресенье, 2 марта было для нас обычным рабочим днем, потому что следовало готовить номер на понедельник. Я тогда руководил отделом и с темами недостатка не было: Крым, война, мобилизация, сепаратизм. Осталось только подождать, пока люди все это напишут. Делать было нечего, но что-то все равно хотелось сделать. Направить свои умения для фронта и для победы. Один из главных ударов по Украине тогда наносился в информационной сфере. Именно тогда, 2 августа 2014-го, года мы с нынешними координаторами группы «Информационное сопротивление» решили этому удару противостоять. Мы просто начали распространять правдивую информацию по соцсетям. Начали, не сговариваясь.

Как оказалось, потребность в информации была огромной. Сразу начали присоединяться совершенно неизвестные люди – из Казахстана, США, Беларуси, спрашивать, советовать, интересоваться, беспокоиться. Ситуация была и в самом деле кошмарной: поток вранья и полуправды из российских источников и полный вакуум из украинских. А воинские части в Крыму уже активно блокировались «зелеными человечками» и события развивались стремительно и тревожно.

Но страх «почему Украина?!» исчез. Мы занимались конкретной работой, мы видели, что она приносит эффект, а значит бояться и посыпать голову пеплом уже не было времени. Мы начали информационную войну или вернее информационную оборону, а я таким образом стал у истоков знаменитой группы «Информационное сопротивление» Дмитрия Тымчука.

К сожалению, московские собственники закрыли наш украинский «Коммерсант» за попытку освещать события в Крыму в интересах Украины, и я был вынужден заняться поиском работы, оставив деятельность в рамках ИС. Однако позже, создав интернет-издание «Апостроф», мы ни на один

день не прекращали поддерживать наших ребят словом. Мы много писали о войне: аналитика, интервью с бойцами, репортажи из зоны АТО, критика, острая критика, но всегда на пользу стране, а не врагу. Потому что критика нужна для того, чтобы обнаружить и устранить недостатки, а значит стать сильнее.

И за последние два года армия действительно стала сильнее. Наверное, сейчас нет более важной профессии, чем солдат. Мы благодарны вам за то, что вы даете нам возможность спокойно ложиться спать и

просыпаться, а град, ураган и смерч в нашей жизни – это всего лишь временные погодные явления. Поэтому сейчас, в этот праздник, я немного переиначу свой прежний тост. Я скажу так: «Пусть ваши умения пригодятся вам в реальном бою». И добавлю: «Не погибайте за Родину. Живите ради нее и пусть погибают наши враги».

Передаем вам искренние поздравления и, главное, возвращайтесь живыми.

Денис ПОПОВИЧ,
главный редактор
интернет-портала «Апостроф».

Кожна нація, кожне покоління має своїх героїв

Майор ГЕРАСИМЕНКО
Дмитро Дмитрович.

1. За два з половиною роки ЗСУ пройшли досить великий, тяжкий прискорений шлях до відновлення боєздатності, до розуміння, що нашій країні потрібні Збройні Сили. Ми побачили, що завдяки першому, кривавому року війни, всі зрозуміли, що потрібно змінюватись, відновлювати те, що втрачено, згадувати все, чому нас вчили у військових вишах. Зараз, вважаю, наші офіцери, в першу чергу, морально, психологічно налаштовані на розвиток ЗС України і досить на високому морально-психологічному, патріотичному рівні вбачають своє майбутнє, як своє особисте, так і війська України, несуть відповідальність за мир у нашому суспільстві.

2. Всі вважають, що це матеріальне забезпечення, але ж важливим є патріотичне виховання молоді, навіть змалку – у дитячих садках, у школах тощо. Діти повинні бачити у військовому прикладі захисника і мріяти бути військовим.

3. Звісно, наші прагнення відповідати стандартам країн НАТО це добре, але ми самостійна держава і повинні зайняти своє гідне місце серед них. Адже ми – країна з бойовим досвідом, з великою кількістю населення, яка пройшла через випробування війною. Ми повинні бути стовідсотково не гіршими, а на голову вищими, ніж військовослужбовці країн НАТО, особливо країн східної Європи. Думаю, що ми їх випередимо найближчим часом.

Майор СИКОЗА
Віктор Олександрович.

1. Збройні Сили України змінилися кардинально, набули бойового досвіду, зрозуміли своє призначення, змінилась система бойової підготовки, вона стала дуже якісною, нарешті почалися заняття з оволодіння зброєю, бойовою технікою, залучення техніки на заняття, це все було дуже потрібно, нарешті все це втілюється в життя.

Змінилась система бойової підготовки, система виховання особового складу, впроваджуються нові методи навчання військовослужбовців, які більше часу приділяють польовим заняттям. Це дуже необхідно в умовах нинішнього часу. Нарешті залучаємо до занять військову техніку.

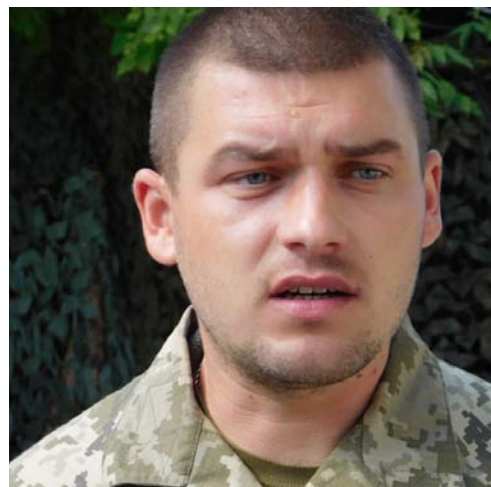
Зухвала, неочікувана агресія Російської Федерації, антитерористична операція на Сході відкрила Україні імена нових героїв. Журналісти пройшли сотні кілометрів фронтових доріг щоби поставити нашим героям такі прості і одночасно такі складні питання:

1. Як змінилися Збройні Сили України за два з половиною роки війни?
2. Що потрібно зробити для підвищення ефективності національного війська?
3. Якими ви бачите українське військо майбутнього?

МАЄМО ЧЕСТЬ НАДАТИ СЛОВО ГЕРОЯМ НАШОЇ КРАЇНИ:

2. Потрібно чим більше нарощувати інтенсивність бойової підготовки, давати змогу військовослужбовцям якнайбільше часу проводити на полігонах і там навчатись, тому що польова виучка – це основне. Останні два роки показали, що солдату потрібно більше часу проводити у полі, звикати до місцевості і бути готовим все робити з елементами несподіванки.

3. Це будуть молоді, здорові, жваві хлопці, які матимуть неоціненний бойовий досвід знатимуть, що і як треба робити. Наша армія є однією з найсильніших в Європі. Якщо ми продовжимо таку практику навчання, ми вийдемо на високий рівень.

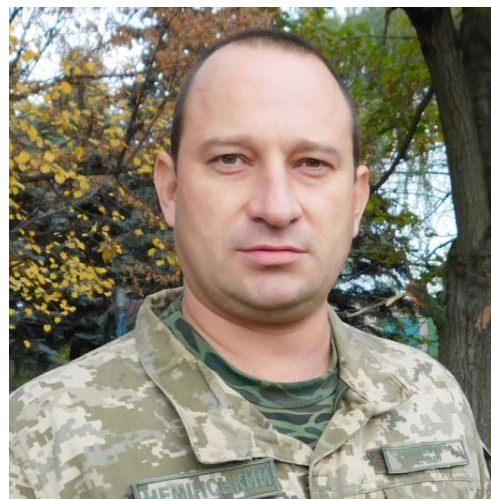

Капітан ГРИНЮК
Володимир Володимирович,
Герой України

1. У першу чергу військовослужбовці відповідальніше ставляться до військової служби. Багато військових зацікавлені в проходженні служби, оскільки збільшено фінансове забезпечення.

2. В першу чергу потрібно звернути увагу на навчальні центри, які дають нам кістяк Збройних Сил. Дуже важливо, щоби вони якісно готували фахівців, особливо механіків-водіїв, навідників-операторів. Це зменшить навантаження на нас в плані навчання.

3. У майбутньому Збройні Сили України матимуть пункти постійної дислокації на своїй малій батьківщині – біля своїх сімей. Весь особовий склад Збройних Сил України має бути кадровий, кожен має бути гарним фахівцем у своїй галузі.

Підполковник НЕМІНСЬКИЙ
Ігор Вікторович.

1. Збройним Силам, в першу чергу, стала більше приділяти увагу держава,

збільшено фінансування, також зроблено корінним внеском на соціальні і побутові умови військовослужбовців і забезпечення соціальних гарантій.

2. Відокремити фінансування Збройних Сил України від інших силових структур, щоби ми бачили, що на нас виділяє держава та могли приймати рішення стосовно розподілу цих коштів.

3. Збройні Сили майбутнього – це високомобільні і високотехнологічні.

Полковник ГРУЗЕВИЧ
Олександр Степанович.

1. ЗСУ дуже сильно змінилися. Вони стали більш потужнішими, чисельними. Опанували нові способи та форми ведення бойових дій, що в цілому сприяє успішному виконанню поставлених перед ними бойових завдань.

2. Потрібно продовжувати ті напрямки розбудови Збройних Сил України, які зараз здійснюються, більш якісно проводити відбір особового складу до армії, щоби зменшити кількість тих негараздів, які ще мають місце сьогодні. Також підняти їх соціальний статус, можливо, підвищити грошове забезпечення, тим самим мотивуючи громадян вступати до лав Збройних Сил України на контрактній основі.

3. По-перше, армія має бути контрактною, високооснащеною, мобільною і якісно підготовленою. Від цього буде залежати успішне виконання завдань в цілому і обороноздатність нашої держави.

Сержант ДУБИНА
Сергій Пилипович.

1. За час, що минув, з'явилась більше відповідальності. 2014-го все трималося на патріотизмі, зараз наголос робиться на професіоналізм. Армія починає ставати справді народною, а контрактники роблять свою справу якісно.

2. Змін в армії потрібно чимало. У першу чергу, це ставлення оборонного комплексу України до армії. Нині, коли треба підтримувати обороноздатність у найкоротші терміни, бюрократи розводять паперову тяганину, і ми жартуємо, що у нас замість боєздатної армії виходить паперова армія. Щоб відремонтувати танк, треба два-три місяці готувати документи, домовлятися, перекопувати, що потрібен ремонт техніки. Звичайно, все це негативно впливає на наш настрій. Бо бійці дивляться, як ремонтується їх техніка і розуміють яке ставлення до армії.

3. У майбутньому, вважаю, потрібно розмежувати: хто повинен займатись бойовою справою, хто – займатись ремонтом техніки та озброєння, а хто – налагоджувати матеріальне забезпечення. Кожен батальйон має свої підпорядковані підрозділи, але їм всеодно потрібно звертатись до вищих керівників, а ті починають вибирати кому варто допомагати в першу чергу. Хто – на першій лінії, хто – на другій, хто – на полігоні. Необхідно, щоб був батальйон, який займається суто ремонтом, матеріальним забезпеченням і окремо батальйон, який веде бойові дії. Інакше ми розпорошуємо свої сили на те, щоб облаштуватись, знайти транспорт, привезти харчі, боеприпаси, запчастини. Нас обмежують в тій техніці, яка займається обслуговуванням танкового батальйону. Звичайно для танкового батальйону колісна техніка поза увагою і її доводиться ремонтувати за свій кошт. В нашій роті два «уазики». Вони потрібні, тому що відстань від ВОПа до позицій по 3-4 кілометри. Нам потрібно розвинути людей, матеріально-технічні засоби і боеприпаси. Нам потрібна техніка, а по штату вона не передбачена. Виходить, що ми не можемо своєчасно відреагувати на все, що нам потрібно.

10 вправ для швидкого зняття стресу

Положення – стоячи

1. Стоячи робимо кругові рухи або малюємо в повітрі вісімки лівою рукою, а правою рукою пишемо в повітрі алфавіт, цифри. Поміняти руки. Повторити кілька разів.

2. Попередньо розучуємо 4 РУХУ для правої руки: в сторону, вгору, в сторону, вниз. Повторити кілька разів. Потім розучуємо 5 рухів для лівої руки: вперед, у бік, вгору, вперед, вниз.

Повторити кілька разів. Тепер робимо ці рухи одночасно, кожні для своєї руки. Робити протягом 2-3 хвилин.

3. Різні перехресні рухи. Наприклад, правим ліктем торкнутися піднятого лівого коліна, потім лівим ліктем торкнутися правого коліна. У момент торкання підтискати пальці стоп і стискати пальці рук в кулаки.

Комплекси вправ для зняття стресу

4. Називаючи по порядку букви алфавіту, одночасно робіть наступне:

Ал – Бп – По – Гл – Дп – Ео – Їв – ЖП – Зо –... Іл

де:

л – підніміть ліву руку вгору і зігніть праву ногу в коліні;

п – підніміть праву руку вгору і зігніть ліву ногу в коліні;

о – підніміть вгору обидві руки і встаньте навшпиньки.

Рухи можна змінювати на будь-які, головне – зберегти їх різноманітність.

Можна робити цю вправу в положенні сидючи, піднімаючи або напружуючи тільки пальці рук і ніг.

5. Перенесіть вагу тіла на праву ногу, лівою ногою робіть кругові рухи, а правою рукою напишіть в повітрі своє ім'я, прізвище, алфавіт або цифри по порядку. Лівою рукою можна дотримуватися.

Поміняйте руку і ногу. Повторити вправу кілька разів.

6. Для правої півкулі мозку на рахунок «1-2 3-4-5-6-7» по-

вільно і рівномірно піднімається ліва нога, зігнута в коліні. Коли стегно досягне горизонтального рівня, правою долонею натискати на ліве коліно зверху, в три етапи:

1-й: легке зусилля долонею на коліно зверху – 7 секунд,

2-й: сильне зусилля – 7 секунд,

3-й: опустити ногу у вихідне положення – 7 секунд.

Рука натискає трохи вище коліна. Лівою рукою можна на щось спиратися або відставити її в сторону і зігнути в лікті. Спина пряма.

Повторити 6-8 разів.

Для тренування лівої півкулі використовується права нога і ліва рука. Повторити те ж 6-8 разів.

Комплекси вправ для зняття стресу

7. Ходьба на місці, очі закриті. Одночасно руками малюємо вісімки або робимо руками кола перед грудьми (руки витягнуті вперед, розкриті долоні спрямовані вперед, пальці вгору). Міняємо напрямки кругових рухів руками.

1-2 хвилини Робити.

8. Стоячи, ноги на ширині плечей, руки зігнуті в ліктях, кулаки стиснуті.

Зробити вдих. На видиху присідаємо, коліна відводимо в сторону, а п'яти відриваються від підлоги і майже торкаються один одного. Одночасно з присіданням робимо два поштовхових руху вперед відкритими долонями (пальці вгору). Спина пряма.

9. Встати прямо, розвести руки в сторони на рівні плечей, долонями вниз. Не змінюючи положення рук і переступаючи ногами, повільно обертається, намагаючись робити якомога повніші розвороти.

10. Руки витягнути вперед, очі закрити. Крокувати на місці і одночасно руками робити рухи, як ніби вкручувати лампочку.

Змінити становище рук: вгору, в сторони.

11. Руки витягнути вперед перед грудьми долонями вниз. Крок правою ногою в сторону, ліву ногу схрестити з правою ногою, поставивши її ззаду, одночасно схрестити витягнуті руки перед грудьми, ліва рука зверху. Повернутися в початкове положення і повторити в інший бік.

Пам'ятай!

1. Щоб не говорив тобі твій побратим про бажання померти, насправді смерті він не хоче. Він хоче допомоги. Які б продумані суїцидальні плани не виношував твій товариш, насправді вмирати він не хоче. Він хоче, щоб хтось сказав йому, що жити не так вже й погано. І цим «хтось» можеш стати ти.

2. Всі проблеми, з якими ти зіткнувся під час військової служби й які заставили тебе думати про самогубство – насправді можна вирішити. Якщо ти не бачиш шляхів вирішення цих проблем – це не означає, що їх не існує.

3. В якому б сильному стані стресу чи депресії ти б не перебував завжди знай – світ різний. В ньому є любов і ненависть, добро і зло. Життя має властивість кардинально змінюватись. На зміну чорній полосі в житті обов'язково прийде біла.

4. В стані сильного стресу чи депресії твій інтелект повністю відключається. Мислення звужується. Думки не можуть вийти за межі травмуючої ситуації. Прості умовиводи стають непосильними. В такі хвилини НЕ ЗАМИКАЙСЯ в собі. Шукай розраду серед інших. Допомога обов'язково буде.

5. За жодних обставин не обирай безповоротне рішення тимчасової проблеми. Більшість речей насправді не такі, якими видаються на перший погляд. Час та зміна обставин можуть значно зменшити сутність та важливість проблеми.

6. Думки про самогубство

часто виникають на фоні сильної перевтоми. Людина втрачає останні сили в боротьбі з ситуацією, що склалася, і здається. Втрата сил завжди супроводжується втратою надії. Коли надія помирає, людина помирає теж. Не дозволяйте померти своїй надії.

7. Думки про самогубство, як і почуття лікуються. Існує безліч можливостей для лікування. Не ховай такі думки в собі, говори про них і ти дуже швидко переконаєшся, що тобі кожен готовий допомогти.

8. В ситуації повної безвиході завжди постарайся подивитись на ситуацію збоку і ти дуже швидко переконаєшся, що не така вона вже й безвихідна.

9. В ситуації безвиході та безнадії зателефонуй п'яти людям, яким ти не байдужий.

10. Пам'ятай, що в стані відчаю ти не самотній, таке може статися з кожним. Звернись за допомогою до людини, яка тебе прийме з розумінням та надасть допомогу.

11. Кожна людина приходить на цей світ зі своїм завданням. Іноді його виконання пов'язане не лише з тобою, але і з тими людьми, що навколо тебе. Крім того, щоб виконати завдання тобі відводиться певний час та кількість енергії, завдяки якій можна дихати, думати... Залишаючи цей світ раніше відведеного часу ти прирікаєш свою душу на блукання. І не кажи що ти у це не віриш.

12. Намагайтеся поступово скеровувати думки Вашого підлеглого або товариша про самогубство на його позитивне майбутнє: улюблені заняття, відпочинок, життєві успіхи, надійні стосунки; якщо це доречно – помрійте разом з ним. Але будьте щирими і правдивими у своїй підтримці. Краще просто взяти за руку чи обійняти, ніж обіцяти нездійсненне чи фальшиво підбадьорювати. Не кажіть йому: «Візьми себе в руки», «Забудь про це», «Не загадуй більше!». Слухайте його ще і ще – скільки Ваш підлеглий потребуватиме, кажіть йому про свою підтримку, про свою віру в його сили, про свою готовність бути поруч з ним.

13. Той, хто пройшов через тривожні думки про самогубство, може захоче розповісти вам

свою історію. Слухати розповідь когось може бути великою підтримкою. Деякі люди не хочуть говорити про те, що відбулося або про свої обставини. Однак, вони можуть цінувати коли Ви залишаєтеся з ними, нехай вони знають, що Ви допоможете, якщо вони хочуть поговорити, або просити практичну підтримку. Зберігання мовчання на якийсь час може дати людині простір і закликати їх поділитися з Вами, якщо вони того побажають. Щоб добре спілкуватися, контролюйте Ваші слова і мову тіла, міміку, зоровий контакт, жести й те, як Ви сидите або знаходитися стосовно іншої людини.

Серед головних психологічних установок, що призводять до самогубства виділямо наступні:

•досить вузький погляд на ситуацію, що склалася. Це виражається в тому, що думки людини крутяться одним і тим самим колом, не знаходячи виходу за його межі. Інтелект повністю відключений. Прості умовиводи стають непосильними. Людина годинами сидить, мозок напружено працює, але вся робота відбувається довкола простих думок, наприклад: «як погано», «що робити?», «чому я?». Вузкість виражається в тому, що людина оцінює лише поточний момент часу. Вона не в змозі уявити як минулого, так і майбутнього. Людина немовби виходить з того, що її життя цілком складається з тих страждань, які вона відчуває тут і зараз. Найпростіша думка про те, що біль мине, людині також недоступна;

•крайній егоцентризм. Людина фіксує увагу лише на своєму болю і тому не здатна поглянути на нього з боку;

•самоізоляція. Людина не сприймає оточуючих людей як реальність. Від будь-якої допомоги вона відмовляється, бо та лише перешкоджає зосередитись на своєму болю. Всі пропозиції щодо виходу із складної ситуації заперечуються;

•зворотна ситуація. Людина відчайдушно шукає допомоги, але не знаходить її. Після низки невдалих спроб, вона забивається в свій кут і відмовляється від подальших пошуків.

ПОРАДИ ВОЇНУ АТО

«Армія FM» розширить мовлення на території проведеної АТО

5 жовтня Національна рада надала дозвіл на тимчасове мовлення на території проведення антитерористичної операції ТОВ «Комунікаційне агентство «Сума технологій». Мова йде про три частоти у Донецькій та одну частоту в Луганській областях. Про це повідомляється на офіційному веб-сайті Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення.

Голова Національної ради Юрій Артеменко повідомив, що у планах мовника – спільне виробництво програм із проектом «Армія FM» Центральної телерадіостудії Міністерства оборони України. Таким чином, ця військова радіостанція розширить діапазон свого мовлення на FM-частотах.

Загалом трансляція передач відбуватиметься у м. П'ятики (87,8 МГц), смт Очеретиному (89,1 МГц), м. Слоб'янську (89,0 МГц) Донецької області і смт Новоайдарі (91,6 МГц) Луганської області.<https://goo.gl/KCbeSk>

Пам'ятка. Профілактика захворювань на грип та

ГРІ

Грип та гострі респіраторні інфекції (ГРІ) належать до найпоширеніших інфекційних хвороб, які можуть

викликати епідемії та пандемії.

Механізм передачі – повітряно-крапельний. Основним джерелом збудників є хвора людина, яка заразна протягом усього періоду хвороби (3–7 днів).

Небезпечними є особи із стертим і безсимптомним перебігом хвороби, котрі продовжують вести активний спосіб життя. Захворювання здебільшого починається гостро, з проявів загальної інтоксикації (озноб, відчуття жару, сильний головний біль, біль в очах). Хворого турбують загальна слабкість, ломота в попереку, крижах, суглобах, м'язовий біль, порушується сон. Здебільшого на другу добу хвороби з'являється сухий кашель, починає турбувати біль у грудях. Носове дихання порушене через набряк слизової оболонки. Температура тіла може сягати 38-40°C, утримуватись на такому рівні 2-3 доби. Проте, якщо в подальшому гарячка продовжується або розвивається її друга хвиля (загалом триває довше 5-7 діб), це свідчить про розвиток бактеріальних ускладнень (бронхіт, пневмонія, набряк легень і мозку, гайморит, фронтит, отит тощо).

Профілактика захворювань.

Найбільш ефективною є вакцинація. Її потрібно проводити не пізніше за 3 тижні до прогнозованого

підйому захворюваності на грип для формування імунітету.

Не менш важливою є неспецифічна профілактика і проводяться як напередодні осінньо зимового періоду, так і в період епідемії.

Ефективними є наступні методи:

– повноцінне харчування з включенням вітамінів у природному вигляді (вживання цитрусових, цибулі, часнику);

– фізичні вправи та загартовування;

– вживання загальнозмцнюючих та тонізуючо – імуномодуючих препаратів та препаратів цілеспрямованої імуностимулюючої дії (аміксин, амізон, ремантадин тощо).

– широко застосовувати засоби нетрадиційної (народної) медицини, гомеопатичні препарати.

Рекомендовані командуванню частини протиепідемічні заходи:

– тимчасово припинити проведення загальних зборів та інших масових заходів у масштабах військової частини (закладу);

– проводити вологе прибирання 3 рази на добу із застосуванням дезінфікуючих засобів;

– провітрювати приміщення 2-4 рази на добу після ранкового підйому та в перервах під час проведення занять;

– обмежити відвідування родичами на період під-

вищення захворюваності;

– проводити активне виявлення хворих та осіб з підозрою на інфекційні захворювання шляхом проведення щоденного огляду і опитування особового складу командирами, старшинами підрозділів та медичними працівниками на ранкових оглядах, вечірніх перевірок та інших шикунаннях. Обов'язкова своєчасна ізоляція і госпіталізація хворих;

– передбачити роздільне приймання їжі особовим складом не уражених та уражених грипом підрозділів, збільшити інтервали між змінами харчування для проведення прибирання, дезінфекції та провітрювання приміщень ідалень.

– після відвідин громадських місць обов'язково ретельно мити руки з милом або користуватися антибактеріальними серветками.

– прикривати ніс та рот хустинкою (або одноразовими серветками), особливо при кашлі та чиханні;

– не брати немитими руками їжу і не торкайтеся ними до обличчя;

Лікування гострих респіраторних інфекцій та грипу є складною проблемою, тому його має визначати лікар. У разі виникнення зазначених симптомів обов'язково зверніться за медичною допомогою до лікаря частини!

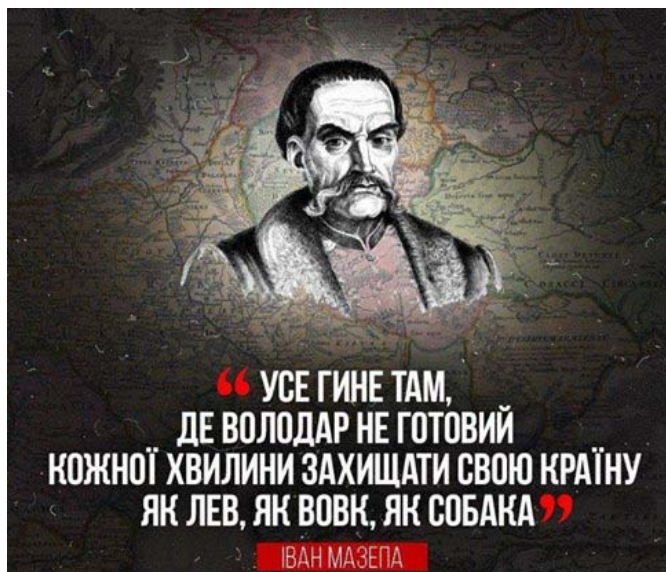
<https://goo.gl/qjd8Dt>

БЫТЬ ПЕХОТОЙ – это, как сказал один боец, быть той стеной из земли, дерева и плоти, которая должна принимать на себя снаряды, летящие оттуда, чтобы они не долетели до мирного населения. Эта стена должна откинуть противника, который пытается продвинуться. Она должна терпеть тяжести и лишения.

ВОП, возле которого выгружаются солдаты. Очередная ротация. Холод. Ноябрь вступил уже в свои права. Солдаты спокойно разбредаются по ВОПу, начиная познавать премудрости обороны указанного опорника. Тогда же и узнают его название – «Панама».

Жизнь там течёт своим чередом, почти ежедневные миномётные обстрелы создают определённую привычку, бойцы всё реже нагибаются, услышав свист пуль. К опасности привыкаешь быстро. Свистящий кусок металла, несущий в себе разрушительную энергию, которой хватит для того, чтобы оборвать жизнь, перестаёт быть чем-то экстраординарным.

Видимо, привыкнуть можно ко всему. Наверное, и к войне. Работа одинокого 2Б11 стала «серым шумом», и даже пара обстрелов неполными пакетами «Градов», пролетевших в молоко, не сменило общий меланхолический настрой. 4 декабря на ВОПе погиб Александр Пономаренко при разрыве мины, что шокировало и отрезвило личный состав. Он меньше суток был в АТО, буквально 3-го числа только прибыл на ротацию.

Новый год отмечился не столько скромным празднованием на позициях, как учащением обстрелов опорника. Уже два-три миномёта работали по нему с фермы на краю Орлово-Ивановки. Им помогал 82-миллиметровый «Василек». К миномётам подключались Д-30, которые катали «Уралами» вдоль трассы из Михайловки на Стожковское. А из самой Михайловки работали пара 2С3. Расположение этих «Акаций» пытались вычислить, но они, видимо, стояли в низине, и засечь выстрел не могли ни бойцы с опорника, ни «соседи» с Могилы Острой. «Акации» методично разбивали блиндажи и древоземляные сооружения. На первом посту блиндаж имел двухслойное мощное бетонное перекрытие, но даже оно треснуло. Несколько блиндажей за месяц было уничтожено полностью, к счастью, в них на тот момент никого не было.

Человеческий организм на опорнике приобретает свои сверхспособности. Бойцы могут в любой момент ящерницей юркнуть в какую-то щель, прыгнуть в воронку от снаряда, не обращая внимания на собирающуюся там воду. После очередного обстрела из всех щелей начинают вылезать грязные фигуры с обветренными лицами, которые начинают подсчитывать ущерб. Опорник продолжает жить своей жизнью, просто меняется её ритм.

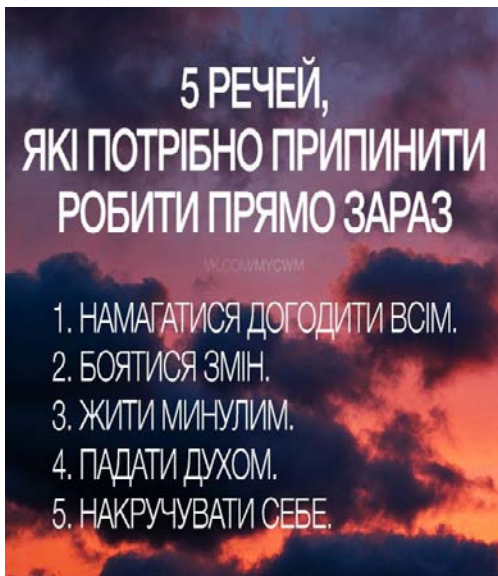
К 10-м числам января появляется сам противник. Вялые пехотные атаки отбиваются при помощи пулемёта и АГС. Боевики в ответ наращивают артподготовку, пытаются зайти на позицию после работы арты. 13 января начинается

пехотный штурм при поддержке МТЛБ и танка. МТЛБ подбил из РПГ боец с позывным «Дед», танк достать не смогли.

Последний выезджал периодически из-за фермы, делал выстрел и закатывался назад. Пехотная атака противника так и не получила продолжения, поскольку в том направлении была полностью открытая местность, а работа 2-3 ПК быстро остужала захватнические планы. Пулемётчики – Лёша Дудко и Иван Запороженко (кстати, отдельный персонаж, проявивший себя отважно и решительно в самых критических ситуациях). Бой закончился. На «Панаму» прилетело около 250-300 выстрелов из миномётов и гаубиц и десятки ПТУРов.

ПОСЛЕ БОЯ В НОЧЬ с 13 по 14 января на опорнике поднимался вопрос оставить позиции и отойти к Могиле Острой. Данное решение было вызвано как возмущением в связи с отсутствием поддержки своей артиллерией, так и малым количеством боеприпасов. На 4 поста оставалось всего 4 ГПГ-22 и 4 выстрела к РПГ-7. Патронов хватало на один непродолжительный бой (например, на ПК на втором посту был лишь один цинк, а это всего 880 патронов; этого с учётом расхода за 13 января во время боя более 3000 патронов явно было мало). Вопрос стал ребром, продумывались маршруты, способ и порядок отхода. Но высотка вошла в положение и пообещала к рассвету помочь как с боеприпасами, так и с живой силой, потому бойцы, побурлив, улеглись спокойно спать.

Помощь утром приехала, но не совсем та, которую ожидали. БМП привезла достаточное количество патронов, РПГ и несколько «вкусностей» для более эффективного перемалывания противника, а вот с живой силой оказалось грустнее. Прибыло всего три человека, которые оказались «сектантами зелёного змея» под девизом «Лучше без нас». Поэтому в боях они особо участия не принимали, зато весь привезенный алкоголь был ими стоически уничтожен. 15 января на опорник прибыл танк с экипажем, который на следующий день умудрились утопить. Бойцы почесали голову и оставили попытки усилить ВОП, требуя дать живую силу.

От идей по действию мобильными группами, которые должны были выходить вперёд и быть и наблюдательными пунктами, и открывать огонь с дальнейшим отходом на посты, пришлось отказаться. Неполный взвод, который по штату должен насчитывать 36 человек и быть усиленным двумя танками, имел 24 человека и один танк, и тот было невозможно завести в нужный момент. В такой ситуации силами не разбрасываются.

Противник тоже на месте не сидел, пытался креативить, пуская стада коров по местам возможного минирования местности. Животные не реагировали на выстрелы, потому приходилось отгонять их гранатами так, чтобы боевики думали, что дороги реально заминированы.

Обстановка на опорнике накалилась. Война стала видна, она была близко и сильно отличалась от сидения в блиндаже под монотонными обстрелами. Бойцы ждали 16 января, так как на это число была назначена ротация. Но их планам не суждено было осуществиться.

Обстрел начался с раннего утра 16 января. Сначала начал работать ДШК с гребня со стороны Михайловки, дальше – Д-30 и 2С3. Пехота пыталась отвлечь внимание подходом со стороны Степного, а основная группа – обойти опорник и отрезать его от дороги на Могилу Острую. В этом направлении ничего прицельно не «добывало», работал только НСВТ с танка. После, когда бронемашина так завелась и вступила в бой, в неё один за другим полетели ПТУРы. Экипажу танка была дана команда «прогуливаться» вдоль «зелёнки» и, периодически выскакивая на позицию, открывать огонь орудием по террикону, откуда работали ПТУРы, после того как противник опять сделал попытку прорваться наперерез. (Очевидно, боевики знали, что на опорнике должна быть ротация, и пытались этого не допустить). Параллельно, чтобы обезвредить боевую машину, в большом количестве полетели ПТУРы.

«ДЕД» ДАЛ КОМАНДУ бронемашине отойти где-то на 200 м назад в сторону Могилы Острой и пытаться прикрывать попытки обхода. Танк скрылся за дальней «зелёной», и больше его не видели и не слышали. Помощи бойцы нашей артиллерии так в эти дни (с 13 по 16 января) и не дождались, хотя каждый день противник бил из тех же самых точек. Единственные, кто помог – зенитчики («Мухобой») с Могилы Острой. Их залп над головами пехоты сильно остудил последнюю попытку боевиков отрезать «Панаму». Как выяснилось позже, наш танк утонул в водохранилище. Мехвод нормально не знал местности (его к нам буквально за день прислали в помощь). И то ли испугавшись, то ли по какой-то иной причине, не выполнил команду «Деда» отойти за дальнюю «зелёнку» и на большом ходу продолжил направляться в сторону Могилы Острой, где провалился под лёд. Мехвод не сумел выбраться и погиб.

16 января бой закончился с наступлением темноты. Лишь в темноте бойцы смогли осуществить ротацию, оставив все личные вещи и взяв с собой только оружие, по одному направляясь в сторону Могилы Острой вдоль дороги, оглушённые стрельбой и прилётами, с кипящим адреналином в крови. Уже там сели на машины и без фар уехали на Дебальцево. Тем, кто пришёл их сме-

нить, достались руины. Все блиндажи были полностью уничтожены, кроме одного на первом посту, и прибывшие бойцы с нуля их потом восстанавливали. Пулемётные точки были тоже практически уничтожены. На посту сложенный из мешков наблюдательный пункт разматало двумя прямыми попаданиями. (Пулемётчик с этого поста надолго запомнит мешок земли, пролетающий у него прямо над головой). Но до отхода из Дебальцево прибывшие на ротацию бойцы больше не подвергались атакам противника. Периодически он их лишь тревожил артобстрелами. При одном из обстрелов снаряд попал прямо в один из блиндажей, где были тяжело ранены трое защитников. Больше у них не было раненых и погибших. Пару раз боевики пытались их отсечь от Могилы Острой, как и предыдущий взвод. Но тогда бойцы оба АГСа переместились на то направление, и ни разу не дали им пройти.

ЗАЩИТНИКИ ПРОЖИЛИ на опорнике несколько месяцев, принимая снаряды в свои укрепления. Мёрзли, нервничали, костили командование, но выстояли. Обычная работа пехоты, которой так много на передовой и о которой так мало кто знает. Как, например, мало кто знает о том, как обороняла свои позиции РТГр 169-го учебного центра под Дебальцево на ВОП с жарким названием «Панама». Выстояли, отбились, ротировались.

Вся наша линия соприкосновения состоит из опорников. На них выполняется обычная «пехотная» работа. Об этих ребятах мало кто знает, и перечень подразделений, которые держали/держат линию соприкосновения, настолько широк, что трудно будет запомнить её любому.

А они там есть. И на несколько месяцев, в ожидании ротации, их мирок уменьшается до относительно небольшого участка земли – их опорника.

Serg MARCO.

<http://petrimazepa.com/supporter.html>

«У мене залишилося вісім життів, і всі вони належать Україні»

31-річний лейтенант резерву Дмитро КОШКА був мобілізований у першу хвилю і майже рік воював на «гарячому» Донбасі. Він – кавалер ордена Богдана Хмельницького III ступеня, учасник військового параду на честь 25-річчя Незалежності України.

цього міста. За підтримки двох танків та зенітної установки ми утримували позицію сім діб, – розповідає Дмитро Кошка.

За словами офіцера, навколо була суцільна «зеленка» та поля з соняшником, що ускладнювало тактичну обстановку. Відчувалося, ворог поруч... Близько полудня вороги підкралися на близьку відстань і вогнем з автоматів та гранатометів атакували наші позиції. Пізніше запрацювали й їхні міномети. Оцінивши обстановку, командир наказав відкрити вогонь із зенітної установки. Але вона аж бриніла під вогнем бойовиків від влучання куль та осколків.

– На жаль, я не пам'ятаю прізвища нашого водія Романа. Однак тоді він першим продемонстрував справжню мужність, – продовжує Дмитро. – Хлопець підповз до зенітки і відкрив з неї вогонь... Бойовики залягли. За кілька хвилин

шквальним вогнем ми змусили ворога відступити.

Усвідомивши небезпеку, яка відчувалась, здавалося, навіть у повітрі, наші бійці й уночі продовжували окопуватися. І не дарма... Наступного дня почався потужний обстріл їхніх позицій з мінометів та артилерії. Вороги стріляли з-за житлових будинків. Звісно ж, відповідати вогнем по місту наші не могли. Для посилення вогневої потужності підрозділу взводний попросив у командування міномет.

– Я дуже зрадив, коли за добу заступник комбата з позивним «Дайвер» доставив бойове знаряддя, – пригадує офіцер. – З того дня ми мали можливість «дзеркально» відповідати ворогу. Наступного дня обстріли продовжилися.

– Дістати їх прямою наводкою було неможливо, – каже взводний. – Я запитав у хлопців, чи готові вдарити з міномета.

Виявилося, що у нього «проблеми» з прицілом. Довелося мені стати корегувальником вогню. За кілька хвилин наш міномет запрацював...

Згодом зателефонував начальник штабу батальйону із запитанням: хто стріляв і корегував вогонь? Я доповів, що командував стрільбою та корегував вогонь особисто.

– «Кіт» (позивний Дмитра Кошки. – Авт.), зірку тобі! Ви не уявляєте, хлопці, що ви зробили, – сказав він. – За нашими даними, ви знищили їхній командний пункт та інші об'єкти...

Зазнавши втрат, бойовики вимушені були відійти вглиб міста...

Далі підрозділ лейтенанта Кошки висунувся в бік тимчасово окупованої Старомихайлівки, вклинився між двома населеними пунктами та крок за кроком, з боями визволяв Красногорівку. На щастя, взвод не зазнав втрат.

– Я завжди пам'ятаю військову істину: бій, у якому в тебе немає втрат – це вдалий бій, – зазначає офіцер.

Невдовзі Дмитро отримав новий наказ: прибути в район

Мар'їнки. В одному з боїв за цей населений пункт лейтенант Кошка дістав поранення.

– Під час виконання бойового завдання ми потрапили під прицільний вогонь, – згадує взводний. – Прийняли бій... Раптом відчув, ніби хтось підбіг і гарячою водою поливає мої ноги. Я озирнувся, начебто нічого... Згодом побачив, що з ноги тече кров. На щастя, товариші швидко надали медичну допомогу та евакуювали мене з поля бою.

...Лікарі зробили все можливе, аби врятувати офіцера ногу. Нині лейтенант Кошка передає свій бойовий досвід слухачам кафебри військової підготовки Національного гірничого університету в Дніпрі та веде активну громадську діяльність.

– Відомо, що у кішки дев'ять життів, – каже він. – У мене залишилося вісім, однак усі вони належать моїй Україні. Я завжди готовий знову стати на її захист...

Олександр КОЛЕСНИК.

«Народна армія» – видання Міністерства оборони України.

Світлана ПАЗИЧЕНКО

В окопах тих безбожників немає

В окопах тих безбожників немає,
Тут вірять, моляться, не сплять вночі...
До Господа солдати всі звивають,
Лиш чутно перед боєм: «Боже, поможи!»

Тут хрест на шиї - не прикраса,
Ікона в броніку - не забобон!
Святі отці не носять, правда, ряс,
Військовий діє тут для них закон!

Але повсюдно там лунає Боже Слово,
Яке дасть сили, віри й захистить!
Коли до зброї швидко всі готові,
Устигни, Отче, їх благословить!

І хоч немає церкви поряд у військових,
Але Господь, я точно знаю, серед них!
У їх серцях є віра - це всьому основа,
Хто щиро вірить, той лишається в живих!

Ми ставим в храмі свічку за здоров'я,
Здоров'я всіх, хто зараз там, на цій війні.
І тихо просим в Бога упокою
Для тих, що спокій свій уже знайшли...

Нема безбожників в час дикості і крові,
Нема безбожників на полі, де гуляє смерть,
Погляньте, хлопці ці на все готові:
«За правду в бій! Хай Бог убереже!»

Страшні, солдате, в тебе очі...

Страшні, солдате, в тебе очі...
В них зарево пожарищ, попіл, дим..
Страшні картини вдень й щоночі,
Траплялось бачити очам твоїм...

Страшні, солдате, в тебе очі...
У них я бачу лють, героїзм і ганьбу,
І бачу чітко те, що бачити, повір, не хочу
У них я бачу все це горе, смерть, війну...

Атаки, битви, згарища, тортури,
Убивства, місиво, каліцтво і біда,
Гармати, залпи, кулі, що не дура,
Нажаль, в твоїх очах усе це бачу я...
Страшні, солдате, в тебе очі...

Навічно вкарбувалась в них печаль.
Війна ще йде, війна іще клекоче...
Прошу, лиш віру в перемогу не втрачай!

ГЕРОЇ НАШОГО ЧАСУ...

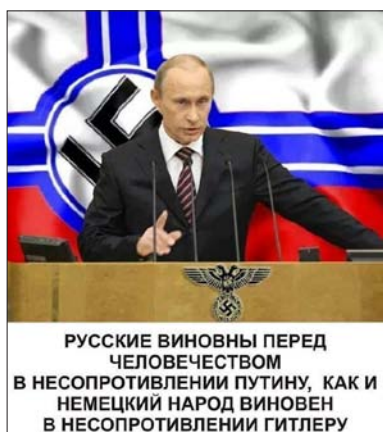
Кіборги сержант Михайло Абрамов та капітан Віталій Любенко. Зараз, боронять промзону в Авдіївці. Героям Слава!

Тарас - пластун, батько двох дітей, кандидат історичних наук, бандурист, заступник командира, мінометник 24/53 бригади... Такий собі сучасний козак Мамай.

Президент летит на три буквы (в ООН)

Путин сдавал в багаж:
«Бук», «Искандер», камуфляж,
Пять амфор, духовную скрепу,
Кино про проделки Госдепа,
Четыре футболки «Крымнаш»,
Спецпропуск на ялтинский пляж,
Кило белорусских креветок,
Двух с голеньким пузиком деток,
Вино, чтобы пить с Берлускони,
Собачку по имени Кони,

Пескова, Суркова, Лаврова,
Последний эфир Киселёва,
Номер певца Элтон Джона,
Больничный больного Кобзона,
Про «Боинг» поддельное фото,
Песенки Blueberry ноты,
Стишок стихоплёта Орлуши,
От слов Порошенко беруши,
Оранжево-чёрную ленту,
Запрет иностранных агентов,
Тигрёнка, зайчонка, манула,
Писак журналистского пула,
Привет от бурятов Донбаса,
Кусок санкционного мяса,
Который стащили из печи
Вежливые человечки,
От Матвиенко письмо,
Наклейку «Обама, ты чмо!»,
Селфи в мечети в Чечне,
Досье «Яценюк на войне»,
Подарок «волков» – косметичку,
Пригожину Леру (певичку),
«Любэ» восемнадцать пластинок
И старый хрущёвский ботинок.
Ботиночек ретро-фасона
Бывал на трибуне ООНа,
Он всех научил понимать
Понятие «Кузькина мать»
Услышите скоро ещё вы
Стучащий ботинок Хрущёва!
На то и на то и на это
Ботинок наложит им вето,
А если все против, то он
(Ботинок) – уйдёт из ООН,
«ООН – это просто три буквы,
Забыли согласия дух вы,
Мы вас в сорок пятом создали,
А вы нас коварно предали,
А значит, друзья дорогие,
Идите на буквы другие!» -
Так скажет ООНовцам он
На Генассамблее ООН,
Потёртый ботинок Хрущёва.
Ничто в этом мире не ново...

ОРЛУША
(Андрей ОРЛОВ)

Це було би смішно, якби не нагадувало правду

